

A TERMÉSZET ISTENTISZTELETET TART.

A hóvirág elsőt harangoz csöngetyűjével.
 A természet zöld ruhát ölt fel,
 rája barackvirágot tűzdel,
 állatszernek ibolyát használ,
 csinosabb a szép menyasszonynál.
 A gyöngyvirág beharangoz sok csöngetyűjével,
 a pacsirta zengi: Gloria!
 a csalogány dala hó ima,
 angyalként száll sok tarka lepke,
 mindent öröm, áhitat lep be...
 A természet, im, megújula.
 Átváltozást
 harangoz a campanula
 nagy csöngetyűjével...

(H. J.)

Szép az élet.

A sas egyszer megparancsolta, hogy a madarak egy napon egy bizonyos órára mind hozzá gyülekezzenek.

A Fecske és a Galamb a hetvenhetedik falu határából egyszerre indultak el. A Fecske, amint kisuhant az eresz alól, mint a nyíl, olyan sebesen repült egyhuzamban, míg csak el nem ért a gyülekezés helyére. Oda is ért olyan korán, hogy ő már régen kipihente, s el is unta magát, mire a többiek lassacskán odaszállingóztak.

A Galamb a maga módja szerint lassan repült, nézelődött, sokszor leszállott, sétálgatott itt-ott, hanem azért megérkezett ő is elég idejére. Mikor a Galamb ott találkozott a Fecskével, megszólította:

— Ugy-e, milyen szép volt a mi rétünk virágos palástjában?

— Nem láttam — felelte a Fecske, — nagyon sebesen repültem!

— De azt ugy-e láttad, hogy milyen szépen virágzanak az almafák végesvégig, amerre jöttünk?

— Nem nézhettem én se jobbra, se balra — felelte megint a Fecske, — mert nagyon sebesen repültem!

— Hát azt hallottad-e, hogy milyen búsan szólt a harang Tarjánban?

— Biz én nem hallottam. Aki sebesen repül, nem ér rá az harangszót hallgatni!

— Azt se láttad, hogy ide a harmadik faluban milyen piros-pozsgás, egészséges parasztyerekek játszottak a legelőszelelen „kint a bárány, bent a farkas“-t?

— Nem láttam én egyet se közülük, nagyon sebesen repültem!